

Китоби Дониёл — Рақами навадум

Кушодани маънии «ҳаррӯза»: баррасии таърихи баҳсҳо ва таноқузҳо

Jeff Pippenger

2024-02-23

Агар шумо ба порчаи охирин дар мақолаи пешина бодикқат назар меафкандед, манбаи аслии он порчаро, ки дар китоби «Навиштаҳои Аввал» мавҷуд аст ва А. Г. Даниэллс иддао мекунад, ки онро дар мусоҳибаи худ бо Хоҳар Уайт дар соли 1910 оид ба мавзӯи «ҳамешагӣ» бо худ бурда буд, медидед. Онҳое, ки барои устувор гардонидани «дурӯғе» меҳнат мекарданд, ки «ҳамешагӣ» хизматгузори Масеҳро дар муқаддасгоҳ ифода мекунад, лозим медонистанд, ки тасдиқи мустақим ва равшани Хоҳар Уайтро аз назари дурусте, ки ба онҳое дода мешуд, ки нидои соати довариро мерасониданд, заиф гардонанд. «Дурӯғе», ки онҳо ихтироъ карданд, ин буд, ки ягона ҳушдоре, ки Хоҳар Уайт дар бораи он мушаххасан сухан мегуфт, ҳушдор бар зидди вақти муайян кардан буд. Ин ҳамон чизест, ки Артур Уайт дар зиндагиномаи худ мекӯшад собит намояд, ва он ҳамон чизест, ки падараш — писари Эллен Уайт — ва Даниэллс кӯшиш мекарданд ба воситаи он мусоҳибаи сохта исбот кунанд.

Чунон ки аллакай қайд шудааст, ҳеҷ гуна сабте аз ягон мулоқот миёни Хоҳар Уайт ва Даниэллс дар бораи мавзӯи «қурбонии доимӣ» вучуд надорад. Он мулоқоти ба гумон овардашуда дар соли 1931 пешниҳод гардид. Агар Хоҳар Уайт дар як мулоқоти соли 1910 назари сукуткардаи Даниэллсро дар бораи «қурбонии доимӣ» тасдиқ карда бошад, пас чаро ӯ, ки Хоҳар Уайт ӯро ҳамчун шахсе муайян карда буд, ки бо ғайрати зиёд назари худро пеш мебурд, дар бораи тасдиқи ӯ бисту як сол хомӯш мемонд? Ин мулоқот набуд, балки бофтае буд.

Ихтирои мусоҳиба кӯшиш намуд, ки заминаи баёни ӯ дар бораи «қурбонии ҳамешагӣ»-ро чунин чилва диҳад, гӯё он танҳо чизи иловагӣ ба ҳушдори ӯ бар зидди вақти муайян кардан будааст; ва Артур Уайт бо тарзе ки таърихи соли 1931-ро пешниҳод кард, изи ангуштони худро бар ин дурӯғ гузошт. Ё, ҳамчун масеҳӣ, мебоист танҳо таърихро баён мекард ва таҷдиди назаргари таърихро аз ин кор берун мегузошт. Мо мақолаи охириро бо он порча аз соли 1850 ба анҷом расондем, ки порчаи дар «Навиштаҳои Аввал» буда аз он гирифта шудааст. Ин баёни нахустин бор дар соли 1850, дар «Ревю», ва сипас боз дар китоби «Таҷриба ва Дидгоҳҳо» нашр шуд. Бори сеюм он дар китоби «Навиштаҳои Аввал» пайдо мешавад, аммо дар чараёни таҳаввули он ба сӯи китоби «Навиштаҳои Аввал» баъзе тағйирот ба амал омаданд. Аммо мо намегӯем, ки бисёре аз навиштаҳои Рӯҳи Нубувват, чунон ки баъзеҳо дар кӯшиши безътибор сохтани кори ӯ иддао мекунанд, тағйир дода шудаанд.

«Худованд ба ман нишон дод, ки чадвали соли 1843 бо дасти Ё роҳнамоӣ шуда буд, ва ҳеҷ қисми он набояд тағйир дода шавад; ва рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ё мехост. Дасти Ё бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то он даме ки дасти Ё бардошта шуд.

«Сипас ман дар бораи “Ҳаррӯза” дидам, ки калимаи “қурбонӣ” бо ҳикмати инсон илова карда шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва Худованд назари дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳамаи онҳо дар назари дурусти “Ҳаррӯза” муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва сардаргумӣ аз пайи он омад». Review and Herald, November 1, 1850.

Ин порча аслан дар нашриёи *The Present Truth* аз соли 1849 буд, аммо он дар *Review and Herald* дар моҳи ноябри соли 1850 чоп гардид. Дар дастанвиси асли Ҳоҳар Уайт ошкоро изҳор мекунад, ки ӯ чандин чизро менависад, ки Худованд чанде пеш ба ӯ нишон дода буд, ва ҳангоме ки шумо тамоми мақоларо меҳонед, хоҳед дид, ки мавзӯҳои бисёре баррасӣ шудаанд. Тақрибан бист мавзӯи гуногун буданд, ки ба ӯ нишон дода шуданд. Мақсад ин аст, ки дар мақолаи асли мавзӯи «доимӣ» ва мавзӯи «таъйини вақт» ду ваҳии ҷудогона аз чизҳое буданд, ки ба ӯ нишон дода шуда буданд.

Дар дастанвиси асли онҳо дар бандҳои гуногун муайян шуда буданд. Вақте ки ин порча дар «Experience and Views» бознашр гардид, муҳаррирон он бандеро, ки дар он Систер Уайт назари пешоҳангонро дар бораи «ҳаррӯза» ҷонибдорӣ мекунад, бо банди баъдӣ, ки аз муайян кардани вақт хушдор медиҳад, якҷо карданд. Ҳангоме ки шумо аслро меҳонед, аҳамият диҳед, ки бар баъзе мавзӯҳо тавассути ҳарфҳои калон таъкид гузошта шудааст. Дар банде ки вай назари пешоҳангонро дар бораи «ҳаррӯза» тасдиқ мекунад, ӯ калимаи «Ҳаррӯза»-ро бо ҳарфи калон менависад, ва дар банди баъдӣ калимаи «Вақт»-ро бо ҳарфи калон менависад; ба ин васила, миёни он ду мавзӯе ки ба ӯ нишон дода шуда буданд, фарқиати мустақимро ишора мекунад.

«Бародарону хоҳарони азиз, »

«Ман меҳоҳам ба шумо нақшаи кӯтоҳе аз он чи Худованд ба наздикӣ дар рӯё ба ман нишон дод, баён намоям. Ба ман зебоии Исо ва муҳаббате, ки ғариштагон нисбат ба якдигар доранд, нишон дода шуд. Ғаришта гуфт: — Оё муҳаббати онҳоро намебинед? — аз он пайравӣ кунед. Ҳамин тавр, қавми Худо низ бояд якдигарро дӯст доранд. Бехтар аст, ки айб бар худатон афтад, на бар бародаре. Ман дидам, ки паёми “он чи доред, бифурӯшед ва садақа диҳед” аз ҷониби баъзеҳо дар равшании ошкораш дода нашудааст; ки мақсади ҳақиқии суҳанони Начотдиҳандаи мо ба таври равшан баён карда нашудааст. Ман дидам, ки мақсад аз фурӯхтан ин набуд, ки ба онҳое дода шавад, ки қодиранд меҳнат кунанд ва худро таъмин намоянд; балки барои паҳн кардани ҳақиқат буд. Дастгирӣ кардан ва дар бекорӣ парваридани касоне, ки қодиранд меҳнат кунанд, гуноҳ аст. Баъзеҳо ғайрат нишон медоданд, ки дар ҳамаи ҷамъомадҳо ҳозир шаванд; на барои ҷалол додани Худо, балки барои “нонҳо ва моҳиён”. Барои чунин касон бисёр бехтар мебуд, ки дар ҳона монда, бо дастҳои худ ба меҳнат, “он чи некуст”, машғул шаванд, то эҳтиёҷоти хонадонҳои худро таъмин кунанд ва ҳам чизе дошта бошанд, ки барои пуштибонии кори гаронбаҳои ҳақиқати ҳозира бидиҳанд.»

Баъзеҳоро ман дидам, ки дар он иштибоҳ кардаанд, ки пеш аз беимонон барои шифо ёфтани беморон дуо мегуфтанд. Агар касе аз миёни мо бемор бошад ва, мувофиқи

Яъқуб 5:14, 15, пирони ҷамоатро даъват намояд, то бар ӯ дуо гӯянд, мо бояд ба намунаи Исо пайравӣ кунем. Ӯ беимонро аз ҳучра берун кард, сипас беморро шифо дод; пас, мо низ, ҳангоме ки барои беморони миёни худ дуо мегӯем, бояд бикӯшем, ки аз беимонии онҳое, ки имон надоранд, ҷудо бошем.

«Сипас ба ман ба он вақт боз ишора карда шуд, ки Исо шогирдони Худо танҳо ба болохонае бурд, ва нахуст пойҳои онҳоро шуст, ва баъд ба онҳо дод, ки аз нони шикасташуда бихӯранд, то ки ҷисми шикастаи Ӯро ифода кунанд, ва аз шарбати тоқ, то хуни рехташудаи Ӯро ифода намояд. Ман дидам, ки ҳамаи касон бояд бо фаҳмиши дуруст амал кунанд ва дар ин ҷизҳо намунаи Исоро пайравӣ намоянд, ва ҳангоме ки ин ойинҳоро ба ҷо меоранд, бояд то ҳадди имкон аз беимонон ҷудо бошанд.»

Сипас ба ман нишон дода шуд, ки ҳафт балои охирин баъд аз он ки Исо Қудсро тарқ мекунад, фуру рехта хоҳанд шуд. Фаришта гуфт: «Ин ғзаби Худо ва Барра аст, ки боиси ҳалокат ё марги шарирон мегардад. Бо овози Худо муқаддасон пурқувват ва сахмгин хоҳанд шуд, мисли лашкаре бо парчамҳо; вале онҳо дар он вақт ҳукми навишташударо иҷро нахоҳанд кард. Иҷрои ҳукм дар анҷоми 1000 сол хоҳад буд.

«Пас аз он ки муқаддасон ба ҷовидонанашавӣ табдил меёбанд, ва ҳама якҷо ба боло бурда мешаванд, ва барбатҳо, тоҷҳо ва ғайрашонро мегиранд, ва ба Шаҳри Муқаддас дохил мешаванд, Исо ва муқаддасон ба доварӣ менишинанд. Китобҳо кушода мешаванд: китоби ҳаёт ва китоби мамот; китоби ҳаёт аъмоли неки муқаддасонро дар бар мегирад, ва китоби мамот аъмоли бади шариронро дар бар мегирад. Ин китобҳо бо китоби қонун, яъне Китоби Муқаддас, муқоиса карда шуданд, ва мувофиқи он онҳо доварӣ карда шуданд. Муқаддасон, дар ягонагӣ бо Исо, ҳукми худро бар мурдагони шарир содир мекунанд. Инак, эй шумо! — гуфт фаришта, — муқаддасон дар доварӣ менишинанд, дар ягонагӣ бо Исо, ва ба ҳар яке аз шарирон мувофиқи аъмоле ки дар ҷисм ба ҷо овардааст, ҷен карда медиҳанд, ва дар муқобили номҳои онҳо навишта мешавад, ки ҳангоми иҷрои ҳукм бояд ҷӣ чизро дарёфт кунанд. Ин, ман дидам, кори муқаддасон бо Исо дар Шаҳри Муқаддас буд, пеш аз он ки он дар тӯли 1000 сол ба замин фуруд ояд. Сипас, дар поёни 1000 сол, Исо ва фариштагон ва ҳамаи муқаддасон бо Ӯ Шаҳри Муқаддасро тарқ мекунанд, ва ҳангоме ки Ӯ бо онҳо ба замин фуруд меояд, мурдагони шарир эҳё карда мешаванд, ва он гоҳ ҳамаи мардоне ки «Ӯро найза зада буданд», чун эҳё шаванд, Ӯро аз дур дар тамоми ҷалолаш хоҳанд дид, дар ҳоле ки фариштагон ва муқаддасон бо Ӯ ҳастанд, ва ба сабаби Ӯ навҳа хоҳанд кард. Онҳо нишонаҳои меҳхоро дар дастҳо ва пойҳои Ӯ, ва он чоро ки найзаро ба паҳлӯяш фуру бурда буданд, хоҳанд дид. Нишонаҳои меҳҳо ва найза он гоҳ ҷалоли Ӯ хоҳанд буд. Дар поёни 1000 сол аст, ки Исо бар Қӯҳи Зайтун меистад, ва қӯҳ аз ҳам мешикофад, ва ба сахрои азиме табдил меёбад, ва онҳое ки дар он вақт мегурезанд, шарироне мебошанд, ки тоза эҳё шудаанд. Он гоҳ Шаҳри Муқаддас фуруд меояд ва бар он сахро қарор мегирад.»

«Пас Шайтон ба бадқороне, ки эҳё шуда буданд, рӯҳи худро медамид. Ӯ онҳоро фиребқорона дилпур месохт, ки лашкари дар Шаҳр буда кам аст, аммо лашкари ӯ бисёр аст, ва онҳо метавонанд бар муқаддасон ғолиб оянд ва Шаҳрро бигиранд. Дар ҳоле ки Шайтон лашкари худро гирд меовард, муқаддасон дар Шаҳр буда, ҳусн ва ҷалоли

Бихишти Худоро тамошо мекарданд. Исо дар сари онҳо буд ва онҳоро роҳбарӣ мекард. Ногоҳ Начотдихандаи маҳбуб аз миёни мо нопадид шуд; вале дере нагузашта мо овози маҳбуи Ёро шунидем, ки мегуфт: “Биёед, эй баракатёфтагони Падари Ман, Малакутеро, ки аз бунёди олам барои шумо муҳайё шудааст, ба мерос гиред”. Мо гирди Исо чамъ шудем, ва ҳамон даме ки Ё дарвозаҳои Шаҳро баст, лаънат бар бадкорон эълон карда шуд. Дарвозаҳо баста шуданд. Сипас муқаддасон болҳои худро ба кор бурда, ба болои девори Шаҳр баромаданд. Исо низ бо онҳо буд; тоҷи Ё дурахшон ва пурчалол менамуд. Он тоҷе буд андаруни тоҷе, ҳафтто. Тоҷҳои муқаддасон аз тиллои бисёр пок буда, бо ситораҳо ораста буданд. Чехраҳои онҳо аз ҷалол медурахшиданд, зеро онҳо ба сурати айнан ошкори Исо буданд; ва ҳангоме ки онҳо бармеҳостанд ва ҳама якҷо ба сӯи болои Шаҳр ҳаракат мекарданд, ман аз ин манзара ба вачд омадам.»

«Он гоҳ шарирон диданд, ки чӣ чизро аз даст додаанд; ва аз ҷониби Худо бар онҳо оташ дамида шуд ва онҳоро фурӯ бурд. Ин иҷрои доварӣ буд. Он гоҳ шарирон мувофиқи он чӣ ки муқаддасон дар якдилӣ бо Исо дар давоми 1000 сол барояшон муайян карда буданд, ҷазо гирифтанд. Ҳамон оташе ки аз ҷониби Худо шариронро фурӯ бурд, тамоми заминро низ пок сохт. Кӯҳҳои шикаставу пора-пора аз ҳарорати сӯзон об шуданд; фазо низ, ва тамоми хасу хошок фурӯ бурда шуд. Сипас мероси мо пешӣ назарамон кушода шуд, пурчалол ва зебо, ва мо тамоми замини аз нав офаридашударо ба мерос гирифтем. Ҳамаи мо бо овози баланд нидо кардем: «Ҷалол, Аллилуё».

«Ман ҳамчунин дидам, ки ҷӯпонон, пеш аз он ки ягон нуқтаи нави муҳимро, ки гумон мекунанд Китоби Муқаддас онро дастгирӣ мекунад, тарафдорӣ намоянд, бояд бо онҳое машварат кунанд, ки барои ба онҳо эътимод доштан сабаб доранд, бо онҳое ки дар ҳамаи паёмҳо будаанд ва дар тамоми ҳақиқати ҳозира устуворанд. Он гоҳ ҷӯпонон комилан муттаҳид хоҳанд буд, ва иттиҳоди ҷӯпонон аз ҷониби калисо эҳсос хоҳад шуд. Ман дидам, ки чунин роҳ аз ҷудоии онҳоро пешгирӣ хоҳад кард, ва он гоҳ ҳеҷ хатари он нахоҳад буд, ки рамаи гаронбаҳо ҷудо гардад ва ғусфандон бе ҷӯпон пароканда шаванд.

«23-юми сентябр Худованд ба ман нишон дод, ки Ё бори дуюм дасти Худо дароз кардааст, то бақияи қавми Худо бозёфт намояд, ва дар ин замони ҷамъоварӣ кӯшишҳо бояд дучанд гарданд. Дар замони парокандашавӣ Исроил зарб хӯрд ва пора-пора шуд; аммо акнун, дар замони ҷамъоварӣ, Худо қавми Худо шифо хоҳад дод ва банд хоҳад баст. Дар давраи парокандашавӣ, кӯшишҳои, ки барои паҳн кардани ҳақиқат ба амал оварда мешуданд, танҳо таъсири андаке доштанд ва кам ӯ ҳеҷ чизеро ба анҷом намерасонданд; аммо дар замони ҷамъоварӣ, ҳангоме ки Худо дасти Худо барои ҷамъ овардани қавми Худ гузоштааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ҳақиқат таъсири мақсудшудаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар ин кор муттаҳид ва ғайратманд бошанд. Ман дидам, ки барои ҳар касе нанговар аст, ки ба замони парокандашавӣ барои намунаҳо мурочиат кунад, то моро акнун дар замони ҷамъоварӣ роҳбарӣ намоянд; зеро агар Худо акнун барои мо бештар аз он чи он вақт кард, накунад, Исроил ҳеҷ гоҳ ҷамъ оварда нахоҳад шуд. Ҳамон қадар зарур аст, ки ҳақиқат дар як рӯзнома нашр карда шавад, чунон ки мавъиза карда шавад.»

«Худованд ба ман нишон дод, ки чадвали соли 1843 бо дасти Ў роҳнамой ёфта буд, ва ҳеҷ қисми он набояд тағйир дода шавад; ва рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ў меҳост. Ва дасти Ў бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон мекард, ба тавре ки ҳеҷ кас онро дида наметавонист, то даме ки дасти Ў бардошта шуд.

«Сипас ман дар бораи «Ҳаррӯза» дидам, ки калимаи «қурбонӣ» бо хиради инсонӣ илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва ки Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Ҳангоме ки пеш аз соли 1844 ягонагӣ вучуд дошт, қариб ҳамаи онҳо дар бораи «Ҳаррӯза» бар назари дуруст муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва сардаргумӣ ба дунбол омад.»

«Худованд ба ман нишон дод, ки замон аз соли 1844 ин ҷониб дигар озмоиш набуд, ва замон дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад шуд.

«Пас ба ман ишора шуд ба баъзе касоне, ки дар иштибоҳи бузург ҳастанд, яъне ки муқаддасон ҳанӯз бояд пеш аз омадани Худованд ба Ерусалими Қадим бираванд, ва ғайра. Чунин назаре ба он мувофиқ аст, ки ақл ва таваҷҷуҳро аз кори ҳозираи Худо, зери паёми фариштаи сеюм, дур созад; зеро агар мо бояд ба Ерусалим биравем, он гоҳ андешаҳои мо табиист, ки ба он ҷо равона хоҳанд шуд, ва васоити мо аз дигар истифодаҳо боздошта хоҳанд шуд, то муқаддасонро ба Ерусалим расонанд. Ман дидам, ки сабабе, ки онҳо вогузошта шуданд, то ба ин иштибоҳи бузург дароянд, ин аст, ки онҳо ҳатогихои худро, ки дар давоми чандин соли гузашта дар онҳо буданд, эътироф накардаанд ва тарк нанамудаанд». Review and Herald, November 1, 1850.

Қисмат бо ин баён оғоз меёбад: «Орзу дорам ба шумо тасвири кӯтоҳе аз он чи Худованд чанде пеш дар рӯйё ба ман нишон дод, пешкаш намоям». Якчанд мавзӯи пешниҳод гардида буданд, ва ӯ банди марбут ба «қурбонии доимӣ»-ро бо банди баъдӣ якҷо накардааст. Ин кор баъдтар аз ҷониби муҳаррирон анҷом дода шуд, вақте ки онҳо ин гузорро дар Experience and Views, ва баъдан дар Early Writings ҷой доданд. Дар Experience and Views муҳаррирон ҳашт банди аввалро ҳазф карданд ва бандҳоро, ки ба он чи ба ӯ дар бораи «қурбонии доимӣ» ва дар бораи таъйини вақт нишон дода шуда буд, ба ҳам пайвастанд. Experience and Views соли 1851 нашр гардид, ва баъдан Early Writings соли 1882 ба таъб расид.

«Нахустин Навиштаҳо» аслан ҳамон чор банд буд, ки дар «Таҷриба ва Нигоҳҳо» пайдо шуда буданд, аммо бо як истисноӣ муҳим. Дар «Таҷриба ва Нигоҳҳо» он банди якҷумлаие, ки ба муайян кардани вақт дахл мекард, бо банди пешина, ки ба «қурбонии доимӣ» дахл мекард, якҷо карда шуда буд. Сипас банде, ки аслан баъд аз банди марбут ба муайян кардани вақт меомад, дохил карда шуд. Дар «Нахустин Навиштаҳо» банде, ки аз порчаи дигаре дар «Таҷриба ва Нигоҳҳо» гирифта шуда буд, миёни банде ҷой дода шуд, ки акнун ҳам ба «қурбонии доимӣ» ва ҳам ба муайян кардани вақт дахл мекунад, ва банде ки аслан баъд аз он меомад, сабаби нодуруст будани зиёрат кардан ба Уршалими қадимро нишон меод.

Сархате, ки аз саҳифаи дигари китоби «Experience and Views» хориҷ карда шуда буд ва баъдан ба матни «Early Writings» дохил гардид, танҳо ба сардаргумӣ дар бораи «рӯзона», ки аз соли 1844 оғоз ёфта буд, афзуд. Он сархат дар баёни аслии рӯйёи Хоҳар Уайт ҷой надошт.

«Худованд ба ман нишон дод, ки паёми фариштаи сеюм бояд бирасад ва ба фарзандони парокандаи Худованд эълон карда шавад, ва он набояд ба вақт овехта гардад; зеро вақт дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад шуд. Ман дидам, ки баъзеҳо ба ҳаяҷони бардурӯге меафтоданд, ки аз мавъиза кардани вақт бармеомад; ки паёми фариштаи сеюм аз вақт кавитар буд. Ман дидам, ки ин паём метавонад бар пояи худ устувор биистад, ва ба он вақт лозим нест, то онро қувват бахшад, ва он бо қудрати азим пеш хоҳад рафт ва кори худро анҷом хоҳад дод, ва дар адолат кӯтоҳ карда хоҳад шуд». Experience and Views, 48.

Сархате аз саҳифаи чилу ҳашти китоби «Experience and Views» пас аз он сархате дар «Early Writings» ворид карда шуд, ки бо якҷо кардани ду сархати гуногун тартиб дода шуда буд, ва он ба муайян кардани вақт чунон таъкид бахшид, ки дар ривояти аслии вучуд надошт.

Дар соли 1931, мардони куҳансоле, ки бар халқи Ерусалим ҳукмронӣ мекарданд, достоне бофтанд, ки иддао мекард Даниэллс дар соли 1910 бо хоҳар Уайт мусоҳиба кардааст; ва дар шаҳодате ки Даниэллс пешниҳод мекунад, ӯ ба чадвали 1843 ишора намуда, мегӯяд, ки ҳангоми мусоҳиба бо хоҳар Уайт ба он муқаддасгоҳи вучуднадоштае, ки дар чадвал тасвир шуда буд, ишора кардааст. Гӯё ӯ китоби «Навиштаҳои Аввалин»-ро ҳамроҳи худ дошт, ва чун аз ӯ пурсидааст, ки ӯ аз гуфтаҳои худ чӣ мақсад доштааст, бар асоси посухҳои вай танҳо ба чунин ҳулоса расида метавонистааст, ки порчае дар «Навиштаҳои Аввалин», ки назари пешгомнро дар бораи «қурбонии ҳаррӯза» тасдиқ мекунад, дар асл огоҳие зидди вақтмуайянкунӣ будааст. Бисту як сол пас аз он мусоҳибаи сохта ва шонздаҳ сол пас аз вафоти шахсоне, ки гӯё бо онҳо мусоҳиба шуда буд, Даниэллс ин шаҳодатро ба таърихи насли сеюм ворид месозад.

Ф. К. Гилберт донишманди забони ибронӣ буд, ва ӯ назари дурустро дар бораи «рӯзона» ҳамчун бутпарастӣ танҳо аз он сабаб дастгирӣ намекард, ки пешқадамон ва Эллен Уайт чунин гуфта буданд. Ӯ онро бар пояи фаҳмиши матни ибронӣ, ки набӣ Дониёл ба қор бурда буд, ҳимоя мекард. Ӯ дар он давра донишманди барҷастаи ибронии адвентистӣ буд. Ҳангоме ки баҳс дар бораи «рӯзона», ки Дэниелс ва Прескотт онро пеш мебарданд, пайваста бештар доман мегирифт, Гилберт аз ҷумлаи донишмандони барҷастае буд, ки дар ҳимояи мавқеи пешқадамон устувор меистод. Ӯ 8 июни соли 1910 бо Эллен Уайт мулоқот дошт, ва баъдтар он чиро, ки ӯ ва хоҳар Уайт муҳокима карда буданд, сабт намуд. Шаҳодати Дэниелс комилан ҳилофи шаҳодати Ф. К. Гилберт аст.

Дар чилди бистум, саҳифаҳои ҳабада то бисту дуи Manuscript Releases, хоҳар Уайт ба мавқеи Дэниелс ва Прескотт дар бораи «рӯзона» муроҷиат мекунад. Ибораҳое, ки шумо дар гузориши Ф. С. Гилберт аз мусоҳибаи ӯ бо Эллен Уайт меёбед, қариб аини ҳамон чизест, ки ҳуди хоҳар Уайт дар он порча аз Manuscript Releases баён кардааст. Пас, солҳои зиёде пеш аз он ки Manuscript Releases нашр ва дастраси умум гарданд, ҳеҷ шаҳодати мушаххаси илҳомбахше вучуд надошт, ки иддаои Дэниелсро дар бораи мазмуни мусоҳибае, ки гӯё бо хоҳар Уайт доштааст, рад ҷе тасдиқ кунад. Аз ин ҳам муҳимтар, барои назари носоҳеҳи ӯ дар бораи «рӯзона» ҳеҷ пуштибонии илҳомбахше вучуд надошт. Ва боз ҳам муҳимтар, акнун ки Manuscript Releases дастрасанд, ҳанӯз ҳам барои назари носоҳеҳи ӯ дар бораи «рӯзона» ҳеҷ пуштибонии илҳомбахше вучуд надорад!

Аммо имрӯз ба адвентизми Лоадикия таълим дода мешавад, ки хоҳар Уайт дар бораи «қурбонии доимӣ» ҳеҷ мавқеъ надорад, чун ин ки он «масъалаи санчишӣ» нест ва мо бояд «дар бораи ин мавзӯ ҳомӯшӣ нигоҳ дорем». Имрӯз чизе баръакс шудааст, ва он чи баръакс шудааст, ин аст, ки мавқеи ҳақиқӣ дар бораи «қурбонии доимӣ» акнун дар миёни қавми Худо ақидаи ақаллият гардидааст. Дар соли 1910, назари ақаллият назари Конради буд, ки аз ҷониби Даниэллс ва Прескотт пеш бурда мешуд, ва назари аксарият мавқеи пешравон буд.

Матни зерин изҳороти Ф. С. Гилберт аст дар бораи мусоҳибаи ӯ бо Хоҳар Уайт, ки бояд бо Manuscript Releases муқоиса карда шавад, ва он ба таври комил дар мақолаи ҳаштодуякуми ҳамин силсилаи «Китоби Дониёл» ҷой дода шудааст.

«Даниэлс ва Прескотт... ба бародарони калонсол дар кори Худо ҳеҷ фурсате намедоданд, ки чизе бигӯянд.... Даниэлс ба ин ҷо омад, то маро бинад, вале ман ӯро надидам.... Ман намехостам дар бораи ҳеҷ чиз бо ӯ ҳарфе бизанам. Дар бораи “ҳамешагӣ”, ки онҳо кӯшиш доранд онро ба роҳ монанд, дар он ҳеҷ асосе нест.... Вақте ки ман дар Вашингтон будам, чунин менамуд, ки чизе ақлҳои онҳоро комилан фаро гирифта буд, ва ман гӯё наметавонистам ба онҳо таъсире бирасонам. Мо набояд бо ин мавзӯи “ҳамешагӣ” ҳеҷ коре дошта бошем... Ман медонистам, ки онҳо бар зидди паёми ман амал хоҳанд кард, ва он гоҳ мардум фикр намекарданд, ки дар паёми ман чизе ҳаст. Ман ба ӯ навиштаам ва ба ӯ гуфтаам, ки ӯ худро ношоиста барои раиси Конфронси Умумӣ будан нишон медиҳад.... на он шахсе, ки бояд Раёсатро нигоҳ дорад.»

«Агар ин паёми «рӯзмарра» паёми имтиҳонӣ мебуд, Худованд онро ба ман нишон медод. Ин одамон дар ин масъала анҷомро аз ибтидо намебинанд....Ман комилан рад мекунам, ки ҳар кадоме аз онҳоро, ки ба ин кор машғуланд, бубинам.

«Нуре, ки Худо ба ман дод, ин буд, ки бародар Даниэллс дар мақоми Раёсат ба қадри кофӣ дароз истодааст.... ва ба ман гуфта шуд, ки дигар бо ӯ дар бораи ҳеҷ яке аз ин масъалаҳо суҳбате надошта бошам. Ман дар ин бора бо Даниэллс мулоқот намекардам ва бо ӯ як калима ҳам намегуфтам. Онҳо аз ман илтиҷо карданд, ки ба ӯ як мусоҳиба диҳам, аммо ман намехостам.... Ба ман гуфта шуд, ки қавми моро хушдор диҳам, то бо ин чизе, ки онҳо таълим медиҳанд, ҳеҷ коре надошта бошанд.... Худованд ба ман манъ кард, ки ба он гӯш диҳам. Ман худро чунин баён кардаам, ки ба он ҳатто заррае эътимод надорам.... Тамоми ин коре, ки онҳо мекунанд, як найранги иблис аст». Гузориши Ф. С. Гилберт аз мусоҳибае, ки Эллен Уайт 8 юни соли 1910 ба ӯ дода буд.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Он ки ба зери сатҳ менигарад ва дилҳои ҳамаи одамонро меҳонад, дар бораи онҳое ки нури бузург доштаанд, мегӯяд: “Онҳо аз сабаби ҳолати ахлоқӣ ва рӯҳонии худ ғамгин ва ба ҳайрат наомадаанд.” “Бале, онҳо роҳҳои худро баргузидаанд, ва ҷонашон аз қорҳои зишти худ лаззат мебарад. Ман низ гумроҳҳои онҳоро баргузида, тарсхояшонро бар онҳо хоҳам овард; зеро ҳангоме ки даъват кардам, ҳеҷ кас ҷавоб надод; ҳангоме ки сухан гуфтам, онҳо нашуниданд; балки пеши назари Ман бадӣ карданд ва он чиро баргузиданд, ки Ман аз он хушнуд набудам.” “Худо бар онҳо гумроҳии саҳт хоҳад

фиристонд, то ки ба дурӯғ бовар кунанд,” зеро “муҳаббати ростиро напозирuftанд, то наҷот ёбанд,” “балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд.” Ишаъё 66:3, 4; 2 Таслӯникиён 2:11, 10, 12.

«Устоди осмонӣ пурсид: “Қадам фиреби қавитар метавонад зехнро бифиребад аз ин вонамуд, ки шумо бар таҳкурсии дуруст бино мекунад ва Худо аъмоли шуморо қабул мекунад, дар ҳоле ки дар воқеият шумо чизҳои бисёреро мувофиқи сиёсати дунёӣ анҷом медиҳед ва бар зидди Яхува гуноҳ мекунад? Оҳ, ин фиреби бузургест, гумроҳии дилрабое, ки бар зехнҳо тасарруф мекунад, ҳангоме ки одамоне, ки замоне ҳақиқатро шинохта буданд, сурати худотарсиро ба ҷойи рӯҳ ва қудрати он мегиранд; ҳангоме ки онҳо гумон мекунанд, ки сарватманданд ва дорони онҳо афзудааст ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надоранд, дар сурате ки дар воқеият ба ҳама чиз муҳтоҷанд.”»

«Худо нисбат ба бандагони вафодори Худ, ки либосҳои худро беолоиш нигоҳ медоранд, тағйир наёфтааст. Аммо бисёриҳо нидо мекунанд: “Осоиш ва амният”, дар ҳоле ки ҳалокати ногаҳонӣ бар онҳо меояд. Магар тавбаи комил сурат нагирад, магар одамон дилҳои худро бо иқрои ғурутан насозанд ва ҳақиқатро ҷунон ки он дар Исо аст, қабул накунанд, онҳо ҳаргиз ба осмон дохил нахоҳанд шуд. Вақте ки поксозӣ дар сафҳои мо ба амал ояд, мо дигар дар осоиш нахоҳем нишаст, фахр карда аз он ки сарватдорем ва ғани гардидаем ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорем.

«Кист, ки ростқавлона гуфта тавонад: “Тиллоӣ мо дар оташ озмуда шудааст; либосҳои мо аз олам доғдор нашудаанд”? Ман Устоди моро дидам, ки ба либосҳои ба истилоҳ адолат ишора мекард. Онҳоро аз тан барканда, Ё нопокии пинҳоншудаи зери онҳоро ошкор намуд. Сипас Ё ба ман гуфт: “Оё намебинӣ, ки ҷӣ гуна онҳо бо зоҳирпарастӣ нопокии худ ва пӯсишии хислати худро пӯшониданд? ‘Ҷӣ гуна шаҳри амин фоҳиша гардидааст!’ Хонаи Падари Ман ба хонаи тичорат, ба маконе табдил ёфтааст, ки ҳузур ва ҷалоли илоҳӣ аз он ҷо дур шудаанд! Аз ин сабаб заъф ҳаст, ва қувват намерасад.”»

«Агар калисо, ки ҳоло бо ақибгардии худ ҳамирмоя мешавад, тавба накунад ва бознагардонад, аз самари аъмоли худ хоҳад хӯрд, то он даме ки аз худ нафрат кунад. Вақте ки вай ба бадӣ муқобилат намуда, неқиро интиҳоб мекунад, вақте ки Худоро бо тамоми ғурутанӣ меҷӯяд ва ба даъвати олии худ дар Масеҳ мерасад, бар пояи ҳақиқати абадӣ истода, ва бо имон ба комёбӣ, ки барои вай муҳайё гардидаанд, мечаспад, вай шифо хоҳад ёфт. Вай дар содагӣ ва покии худ, ки аз ҷониби Худо ба вай ато шудааст, зухур хоҳад кард, аз печидагӣҳои заминӣ ҷудо буда, нишон медиҳад, ки ҳақиқат ӯро воқеан озод кардааст. Он гоҳ аъзои вай дар ҳақиқат баргузидагони Худо, намояндагони Ё хоҳанд буд». Шаҳодатҳо, ҷилди 8, 249, 250.